

«سازش» هزینه‌های گزاف دارد

رهبر انقلاب در اجتماع عظیم مردم در حرم مطهر امام خمینی (ره):

دولت سعودی برای اینکه با رئیس جمهور آمریکا سازش بکند، مجبور می‌شود نیمی از ذخایر مالی خود را طبق میل آمریکا هزینه کند

اگر انسان با اعتماد به نفس و «منطق و عقلانیت انقلابی» در یک چالش وارد شود، هزینه‌اش به مراتب کمتر از هزینه سازش است

صفحه ۲

کس: Leader.ir

مظلومیت انقلاب در همه دهه‌ها

یادداشت امروز

حسین قبادی: جریانی

که همین امروز، خاضع در برابر خون شهید نیست، چه استبدادی دارد ناظر بر حوادث «دهه ۶۰» جای «شهید» و «جلاد» را عوض نکند؟! جریانی که همین امروز، به جای کم‌کاری‌های دست‌اندرکاران و کج‌کاری‌های دولتمردان، روز مراسم تشییع پیکر شهدا را مغل شادی مردم تفسیر می‌کند؛ جریانی که همین امروز، به جای خون شهدای مردم، توافقی تقریباً هیچ‌کس را ضامن امنیت این ملک می‌خواند؛ جریانی که همین امروز، مزد شهادت غریبانه سردار سپاه اسلام را با تیتراژ سراسر کنایه «سرتیپ حسین مهدانی در سوریه کشته شد» می‌دهد؛ جریانی که همین امروز، فرهنگ شهادت را مترادف با خشونت‌طلبی تصویر می‌کند؛ جریانی که همین امروز، به جای پیگیری مبارزه با فساد، تبعیض و مطالبه عدالت، مثلاً در واکنش به فیش‌های نجومی، از بستن هیچ دروغی به مدافعان مظلوم حرم امنیت کشور دریغ نمی‌کند؛ جریانی که همین امروز، با وجود فیش حقوقی یک و نیم میلیونی شهدای پاسدار حرم، باز از در تهمت و افترا به رزمندگان مظلوم ما وارد می‌شود؛ جریانی که همین امروز، گرد بیتی بر چهره ۴ فرزند خردسال شهید محمد بلباسی را می‌بیند اما همچنان از نامزد خود به عنوان مانع جنگ، رونمایی می‌کند؛ جریانی که همین امروز، با رفتار و گفتار زاویه‌دار خود با خط امام و شهدا و اصل و اساس انقلاب اسلامی، موجبات حمایت منافقین از خود را باعث می‌شود؛ جریانی که همین امروز، به پنهان عدم استفاده از برای امام و شهدا، شأن و منزلت ایشان را تنها در حد یک «میراث فرهنگی» به خورد جامعه می‌دهد؛ جریانی که همین امروز، ادعا می‌کند «مقام معظم رهبری» را دوست دارد لیکن بدون مبارزه، بدون جبهه، بدون چفیه، بدون پیام، بدون امام، بدون ایستادگی، بدون روحیه مقاومت؛ جریانی که همین امروز، داعیه دوست‌داشتن سردار سلیمانی را دارد اما کمک خواسته یا آن‌شاه‌الله ناخواسته به تحریم مالی رزمندگان مظلوم سپاه قدس می‌کند و هیچ هم متوجه نیست که این عزیزان، مشغول جنگ در بیرون مرزها هستند بلکه دشمن را در همان سنگرهای ابتدایی متوقف نگه دارند؛ جریانی که همین امروز، لوگوی روزنامه خود را با پرچم تکفیری‌ها و جهت قلم خود را با خط و خطوط، برادران سعودی ست می‌کند؛ جریانی که همین امروز، حماسه عظیم و بی‌نظیر اربعین حسینی را برمی‌تابد و در تلویح و تصریح، سعی در تنزیل این

خسارت هنگفت معاهده پاریس

از کسی که سبب افق است باید خسارت بگیریم. در آمارهایی که وجود دارد، ۲۴ یا ۲۵ درصد از گازهای گلخانه‌ای در سطح دنیا را آمریکا تولید می‌کند و از طرفی هم به‌راحتی گفته است زیر بار این معاهده نمی‌رود.

اصل بعدی «قاعده مصلحت» است. یعنی وقتی شما خواستید به معاهده‌ای مثل توافق پاریس بپیوندید، منافع و مضرات آن را مقایسه کنید. اگر نفع آن بیشتر بود بپیوندید و برعکس. مصلحت اصلی را حاکم اسلامی تشخیص می‌دهد. حاکم اسلامی این مصلحت را از کجا به دست می‌آورد؟ با کمک نظر کارشناسان. سوال جدی ما این است که آیا به نظرات دانشگاه‌ها و اساتید و مراکز علمی و پژوهشی در این معاهده توجه شده است؟

اصل بعدی هم «اصل احتیاط» است. این اصل، یک اصل مسلم بین‌المللی است. ما باید تا می‌توانیم احتیاط کنیم. همین‌طور نباید سرمان را پایین بیندازیم و بدون تحلیل کارشناسی جلو برویم.

چاره‌اندیشی ملی
وضعیت کشور در حوزه «حقوق قراردادهای بین‌المللی» نابسامان است. هر معاون وزیر و وزیری می‌تواند بسادگی در اجلاس شرکت کرده و ایران را مثلاً به تعهداتی همچون «پروتکل کارتاها» با موضوع محدودیت حوزه بیوتکنولوژی، «سند یونسکو ۲۰۳۰» با زمینه محدودیت‌های تحصیلی آموزشی، اسناد حقوق بشری و حتی محدودیت‌های تجاری و اقتصادی ملزم کند. آیا وقت آن نرسیده که مرکزی ملی متشکل از کمیته‌های تخصصی و حقوقدانان برای بررسی تک تک پیش‌نویس‌ها و اسناد بین‌المللی و منطقه‌ای ارائه شده به دولت‌مردان و مجلس و دستگاه قضا و حتی سمن‌ها و بخش خصوصی تأسیس کنیم؟ زمان برای آشتی با علم حقوق بین‌الملل به سرعت در حال سپری شدن است و این منافع ملی ایرانیان است که با متعهدمانند به اسنادی همچون «معاهده پاریس» و «سند یونسکو» و حتی «برجام» به شرط ادامه وضعیت فعلی، تضییع می‌شود.

حذف سوخت‌های فسیلی از جهان و تولید نفت و گاز را مطابق با میل و نظر صنعتی‌ترین کشورهای جهان افزایش دهیم و بازار خود را خراب کنیم، ما را چه می‌شود؟!
ما در جهانی زندگی می‌کنیم که مسیر صنعتی شدن ایرانیان را با وضع انواع تحریم‌ها و محرومیت‌ها ده‌ها سال عقب نگاه داشته است. چرا توجه نمی‌کنیم که اکنون «محیط‌زیست» به ابزار تحمیل نظم نوین جهانی پس از عصر هسته‌ای شدن قدرتهای بزرگ و تولید انواع سوخت‌های گیاهی، تبدیل شده است؟

۳- تعهد کاهش ۴ درصد تولید گازهای گلخانه‌ای توسط ایران (در صورت عدم رفع تحریم‌ها) در حالی که تکنولوژی تولید روز را از ما دریغ کرده‌اند و ماشین‌آلات تولیدی ما همچنان در حال فرسوده شدن و افت بازدهی هستند، غیر ممکن است مگر آنکه تمام خطوط تولید فرسوده خود را متوقف کنیم و بیکاری و رکود را افزایش دهیم. این دقیقاً همان موضعی است که ترامپ در دفاع از حقوق تولیدکنندگان زغال‌سنگ و نفت و گاز در آمریکا گرفت و به واسطه آن حاضر به پذیرش تعهدات بین‌المللی در حوزه حاکمیت ملی کشورش نشد.

ابتکار مشکوک
قصد نداریم بدبینی ایجاد شده نسبت به دولت و رئیس سازمان محیط‌زیست را افزایش دهیم اما آیا علاقه است که مسیر توسعه کشور را به تشخیص محرمانه و غیرتخصصی افرادی واگذار کنیم که امروز بواشکی تعهدات بین‌المللی کمرشکنی را می‌پذیرند که بر فرادای ایرانیان تأثیرات هولناکی دارد؟

عرفانیان، پژوهشگر مرکز رشد دانشگاه امام‌صادق(ع) در نقد پذیرش توافق پاریس می‌گویند: «با ما از نظر فقهی و حقوقی می‌توانیم به هر معاهده‌ای بپیوندیم؟ چه اصولی را در این مهم باید رعایت کنیم؟ یکی بحث «قاعده عدالت» است. مسا از نظر فقهی و حقوقی به معاهداتی می‌توانیم بپیوندیم که در آن ظلم نباشد. در حقوق می‌گوییم

اخیر بیشترین صدمات محیط‌زیستی را به منابع جهانی وارد کرده‌اند و بیشترین سهم در تغییرات اقلیمی را دارند، آورده‌ای حل و فصل موضوع حتی روی کاغذ ندارند.
با این احتساب جا دارد اساسی به موضوع «تعهدنامه الزام‌آور پاریس» به عنوان کشوری که هنوز درگیر تبعات تعهدات اجباری توافقات هسته‌ای با دیگر کشورهای مسلح به «جنگ‌افزارهای هسته‌ای» است، با دیده شک و تردید بنگریم! به موارد ذیل توجه کنید:

۱- بسیاری از اقلیم‌شناسان و متخصصان محیط‌زیست نسبت به موضع دولت حسن روحانی، در امضای معاهده پاریس منتقد هستند. آنها تأکید دارند در مسیر بررسی سند جز گروهی از متخصصان کشاورزی و رشته‌های غیرمرتبط از حرفه‌ای‌ها کمک گرفته نشده و روند تصویب «غیرملی» و «شبه محرمانه» بوده است. اقلیم‌شناسان و دانشگاهیان می‌پرسند چرا بدون نظر گرفتن شرایط ایران به عنوان کشوری «در حال توسعه» و «تولیدکننده نفت و گاز» مسیر حاکمیتی صنعتی شدن ایرانیان را به اشتراک با سایر کشورها گذاشته‌ایم؟

۲- تعهد به کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای حاصل از سوخت‌های فسیلی یعنی حرکت به سمت حذف مزیت اقتصادی تولیدکنندگان نفت و گاز و زغال‌سنگ از مسیر صنعتی شدن و توسعه‌یافتگی! پس به طور کلی اجرای این معاهده در سطح بین‌المللی به معنی دست کشیدن دنیا از سوخت‌های فسیلی با سرعتی بسیار بیشتر از سرعت کم شدن منابع سوخت‌های فسیلی است.

نه هسته‌ای! نه نفت!
اکنون کلاه خود را قاضی کنیم... از یک طرف تعهد بین‌المللی دادیم که انرژی هسته‌ای صلح‌آمیز نداشته باشیم و میزان غنی‌سازی اورانیوم را تا سطح بی‌مقدار تولید آزمایشگاهی که امکان ندارد با آن بتوان چرخ صنعت را چرخاند، پایین آوردیم! از طرف دیگر تعهدی دیگر پذیرفتیم که سرعت

نگاه‌امروز
زهرا طباحی: احتمالاً با تبلیغات وسیع جهانی صورت‌گرفته همه ایرانیان تاکنون فهمیده‌اند که دونالد ترامپ، چهل و پنجمین رئیس‌جمهور آمریکا، روز پنجشنبه یازدهم خرداد اعلام کرد ایالات متحده از توافق زیست‌محیطی پاریس (Paris climate accord) خارج می‌شود. آمریکا به عنوان قدرت اول اقتصادی دنیا و دومین تولیدکننده بزرگ گازهای گلخانه‌ای پس از چین، این توافق را با ارائه دلایلی زیر پا گذاشت که برای کشور در حال توسعه‌ای همچون ایران می‌تواند بسیار جالب توجه باشد.

ملی یا بین‌المللی؟
ترامپ در سخنرانی خود در پاریس اعلام کرد توافقنامه سال ۲۰۱۵ نقطه شروعی برای تحمیل استانداردهای نااعلامانه به کسب و کارها و کارگران آمریکایی است. او با طرح این موضوع که «منافع رهبران و کشورهای دیگر را برتر از منافع آمریکا قرار نمی‌دهیم» دلیل خروج آمریکا از معاهده پاریس را بار زیناد آن بر دوش اقتصاد و نهادهای مالی آمریکا و تأکید مجدد بر «حق حاکمیت» آمریکا دانست. پس حفظ منافع اقتصادی آمریکا در بازار رقابت بین‌المللی تجارت اصلی‌ترین دلیل خروج واشنگتن از معاهده پاریس است. بر این اساس بعید نیست که سایر کشورهای صنعتی همچون چین، هند، برزیل و... در آینده برای جا نماندن از قافله حفظ منافع اقتصادی، تصمیم به خروج از معاهده پاریس و امتناع از تعهدات کاهش تولید گازهای گلخانه‌ای بگیرند.

سهم صفر و تعهد ۱۰۰!
طبق آمار، ۲۴ یا ۲۵ درصد از گازهای گلخانه‌ای در سطح دنیا را آمریکا تولید می‌کند و از طرفی هم به‌راحتی گفته است زیر بار این معاهده نمی‌رود. سهم ایران نیز به عنوان کشوری در حال توسعه در موضوع تغییرات اقلیمی چیزی در حد «صفر» بوده است و دیگری همچون آمریکا و سایر کشورهای «صنعتی» جهان که قریب به ۱۰۰ سال

تهدید تولید ملی

0 107354 683291

خرید کالای خارجی؟